

zadel srečko za stotisoč papirnatih kron, dasiravno bi ta denar krvavo rabil v teh oderuških časih za pokritje najnujnejših potrebščin. Saj ima veliko vrednost tudi moj novi metulj; lahko ga bom prodal za visoko ceno, ako ga bom mogel pogrešiti v svoji zbirki. Prodati ga bom moral seveda le kakemu tujemu bogatinu ali ga oddati v kak daljnji tuj muzej proti visoki nagradi, ker pri nas ni denarja za take kulturne stvari! Z dragocenim novim metuljem pa se zabljši tudi slava mojega imena po širnem svetu za vse večne čase, kar ni tudi zame kaka vsakdanja malenkost! Ta metulj mi vsekakor prinaša veliko nenadno srečo, in pozabljene naj bodo vse moje brezuspešnosti in bridkosti, ki me je do zdaj z njimi neprestano pritiskala k tlom — moja krivična usoda!

Ker si opravičeno domišljam, da sem nastanek čudnega novega metulja provzročil jaz sam, hočem o tem dejstvu kakor tudi o okolnostih njegove pridobitve obširneje izpregovoriti v drugem poglavju tega spisa. Novi metulj je samica, in upam, da se iz jajčec, ki jih je položila, razvije in ohrani njegovo potomstvo. Tudi zaradi tega zasluži spis, da ga završim kolikor mogoče verodostojno in temeljito. (Konec prih.)

Kopriva in vrtnica.

*Vrtnica — oj, visoka gospa,
rasla na gredi je vrta;
bela kot sneg in dehteča,
na količ pobarvan oprta.*

*Krogla steklena ji diči glavico
lepo in polno ponosa,
listke snežene, mehkejšje od svile,
ob rojstvu že dneva napaja ji rosa.*

*Kopriva se stiska v kot teman,
nad vrtnico se huduje;
gosposka roža pa glasno
ubogo koprivo zaničuje:*

*„Kaj se tam kregaš, kopriva kosmata,
črna upornica grda,
kaj si ti — hčerka le kota in blata,
brez cvetja, mračna in trda!*

*Listke glej moje kot mehke blazine,
v solnčnem žaru nežno blesteče!
Bratci metuljčki hodijo k meni,
pijejo med iz čaše kipeče.*

*Tebe, kopriva, nihče ne mara,
niti solnce te ne pogleda.“
„Res je cvetje tvoje dehteče,
polno v njem je sladkega meda.*

*Res je, da hrošči svetlokrili
stražijo cvet in se gostijo
s slastno vsebino tvojega cvetja,
muhe, čebele ob tebi živijo. —*

*Pride pa deklica k tebi na vrst
in te utrga . . . Adijo, adijo
vsi gostje in med — in žalostna smrt
vzame ti živahno gostijo!*

*Jaz sebi živim in svojim potomcem,
sanjam in mislim v senci drevesa,
mirno in mračno je moje življenje,
branijo pa me — pekoča peresa!“*

Branko Jeglič.